

Spectacolul unei actrițe

Ceea ce a surprins în mod plăcut în jocul actorilor — ca o observație globală — a fost studiul minuțios al caracterologiei personajelor shakespearene și caracterul meticolos al rezolvării fiecărei scene. Aș putea spune că argumentul forte al premierii teatrului gălățean a fost asimilarea în profunzime a componentei psihologice a rolurilor, așa cum reiese aceasta din țesătura dramatică. Dintre interpreți s-a distins în primul rând Claudiu Stănescu, absolvent al IATC din promoția 1987, al cărui joc alert și pregnant a întărit impresia constant bună, produsă de primele sale evoluții pe scena unui teatru profesionist. De la jocul elaborat în detaliu și pînă la încercarea de a lărgi orizontul personajului, contribuția sa la reușita montării este expresia unei conștiințe artistice în plină afirmare.

În rolul Catarinei, Liliana Lupan reușește să-i dea o replică pe măsură; dialogul lor se încheagă firesc, cu spontaneitate și vervă, decupându-se oarecum din spectacol.

Prestația lui Eugen Popescu-Cosmin în Baptistă rămîne notabilă. Maria Ercima Baboi, absolventă din aceeași promoție, o pune în lumină cu deplină naturaleză pe Bianca. Și de această dată, Gheorghe V. Gheorghe, personalitate artistică remarcabilă, reușește un joc viu și colorat, deși supralicitează uneori mijloacele teatrale utilizate pentru crearea rolului Gremio.

Întreg colectivul artistic, de la Lucian Temelie (Hortensio), la Stela Popescu-Temelie (Văduva) și George Serbina (Tranio), face eforturi meritorii, fără de care nici protagoniștii nu și-ar fi putut interpreta cu virtuozitate partiturile. Pentru conducerea regizorală asigurată de Gheorghe Jora, o notă preponderent bună, cu singura observație că uneori sînt utilizate și mijloace artistice de efect imediat și „sigur” asupra publicului.

În ansamblu, însă, o reușită, situată la o cotă valorică superioară, pe care teatrul n-ar fi atins-o fără mobilizarea generală a forțelor colectivului său artistic.

Mihai GĂLĂȚANU

În mod vizibil, după explozia produsă de comediile de mare succes, dramaturgia lui Tudor Popescu ambicionează, constant, programatic, explorarea registrului „serios” al actualității, în dezbateri socială și morală, dar și în nuanțele complicate ale psihologicului. După **Nu ne naștem toți la aceeași vîrstă și Lunga poveste de dragoste**, o nouă premieră vine să semnalizeze acest interes mărcat al autorului față de aspectele grave ale problematicei omului contemporan, chiar dacă, prin construcția dramatică și prin modalitatea analizei, textul nu se ridică deloc la nivelul celor pomenite mai sus. Investigînd lăuntru sufletesc, real și imaginar, al celor doi eroi, piesa lui Tudor Popescu se încarcă uneori de accente melodramatice, care scad din verosimilul situației, schematizînd caracterelor.

Și totuși, spectacolul teatrului din Bacău este un spectacol de studio agreabil și încărcat de poezie. Regia (datată lui Dumitru Lazăr-Fulga) propune un spațiu condensat, o atmosferă între vis și confesiune, populată de manechine și mici obiecte mecanice; spectacolul debutează printr-o mișcare de roboți oboșiți, ideea regizorului fiind aceea de a dubla personajul feminin, la patruzeci de ani, cu o parteneră de dialog, **alter ego** mut, Juvenil, plutind prin spațiul imaginației și dînd consistență solitudinii. Se obține astfel un efect de supra-realitate, care reușește să estompeze în bună măsură banalitatea unor scene. Cele două Delii joacă împreună un fel de șah al memoriei, cu pionii imaginînd serii nesfîrșite de „gînditori” (după modelul **Gînditorului de la Hamangia**), în poziție de reflexivă contemplare. (Scenografia, Constantin Rotaru.)

NOAPTEA MARILOR SPERANȚE de TUDOR POPESCU • TEATRUL DRAMATIC din BACĂU • Data premierii: 26 mai 1988 • Regia: DUMITRU LAZĂR-FULGA • Scenografia: CONSTANTIN ROTARU • Distribuția: CĂTALINA MURGEA (Delia I); CONSTANTIN CONSTANTIN (Călin); DANA OLARIU (Delia II).

Spectacolul se sprijină (e firesc pentru o reprezentare de studio ca accentul să cadă pe interpreți) pe jocul Cătălinei Murgea, actriță de forță și subtilă căldură interioară, ce dă viață unei personalități care se impune memoriei. Farmecul său firesc și robust, știința nuanțelor încarcă de semnificație monoloagele și dinamizează conflictul. Pentru bogata experiență de scenă a Cătălinei Murgea, rolul se dovedește generos și e dus la capăt cu înțelegere, marcând o creație la apogeu.

Partenerul său, Constantin Constantin, compune întorsionat, într-un stil ușor desuet, patetic fără să fie nevoie, un personaj care nu se salvează de la monotonie.

Miruna RUNCAN

Teatrul, ca un joc de-a viața

O comedie amuzantă, în care se pirandelizează cu umor și aplicație, a scris Méhes György, după o bogată carieră de comediodraf, în care a avut destule prilejuri de a medita asupra interferențelor teatrului cu viața. Nu vom găsi în *Alo, cine ești?* probleme existențiale fundamentale, nici o intrigă complicată, revelatoare de mari și profunde adevăruri. Dar jocul de-a teatrul și de-a viața, propus de autor, este spiritual și bine condus, în el amestecându-se într-un dozaj meșteșugit frânturi de viață autentică și secrete ale meseriei de actor, în care trăirea și iluzia trăirii se confundă adesea. Eroii piesei lui Méhes, un actor și o actriță, ce se întâlnesc pentru a repeta o piesă, sînt totodată un bărbat și o femeie care cvocă o iubire ratată, retrăind-o nostalgic. Dubla transpunere, crută de interferența situațiilor reale cu cele imaginare din „piesa în piesă”, cu

ALO, CINE EȘTI? (EGY CSÓK, EGY POFON = UN SĂRUT, O PALMĂ) de MÉHES GYÖRGY • TEATRUL DE STAT DIN ORADEA (SECȚIA MAGHIARĂ) • Data premierei: 11 ianuarie 1988 (premieră pe țară) • Regia și scenografia: VARGA VILMOS • Distribuția: KISS TÖREK ILDIKO (Actrița); VARGA VILMOS (Actorul); ACS TIBOR (Soțul).

numeroase intrări și ieșiri din „rol”, înseamnă o adevărată demonstrație de artă actorului, pe care cei doi interpreți principali o realizează cu strălucire.

Convenția teatrală se instalează de la început pe scenă, în spectacolul regizat cu pricepere de Varga Vilmos în propria scenografie, prin apariția carului lui Thespis, tras de cei doi actori; după ce e demontat la vedere, din scîndurile colorate ale carului se alcătuiește un interior păstrînd ceva din ideea de teatru. Ideea e subliniată și prin câteva momente de clovnerie acrobatică și prin exercițiile de înviorare-încălzire pe care le execută cu suplețe Actrița. Tonul cotidian,

Kiss Tőrek Ildiko și Varga Vilmos

de la începutul conversației, de un firesc pigmentat cu umor, capătă nuanțe patetice-parodice în scenele în care cei doi actori „joacă” piesa din piesă. E, de fapt, parodia unei piese polițiste, cu mult senzațional, lovituri de teatru și situații pitorești, ironizată pentru kitsch-ul ei în comentarii critice întrerupînd „jocul”, parodie ce deviază pe neașteptate în dramă, în momente de trăire emoțională.

Kiss Tőrek Ildiko, temperamentală, impetuoasă, demonstrînd o remarcabilă mobilitate psihofizică, datorită căreia schimbă cu ușurință măștile, costumele și stările, împreună cu Varga Vilmos, spiritual, interiorizat, cu o mare capacitate de improvizație, s-au jucat frumos, cu farmec, dovedind încă o dată puterea teatrului de a crea viață. Le-a fost partener corect, într-un rol cu totul episodic, ACS Tibor.

Margareta BĂRBUȚA